

כד אחכפא סט"א אסתק יקרא דקב"ה בכרנהו עלמין, שע"י העבדה
דאחכפא ואחכפא נמשך גילויי אור נצלה ביתור. וזהו מה שהחזיק
המשכן ה' מחקישים שנעשו מעצי שטים, קוש הוא אהיות שקר אלא
שבצירוי אחר (ענין של אחר, ויפן ענין אחר 17). וע"י העבדה
דועשה את הקרשים כמשכן עצי שטים עומדים 18, שמתכנים את השקר
דעולם לקרש המשכן (קושים כמשכן), והשטות ולענין לשטות דקדושה
(עצי שטים), הנה ע"ז נעשה המשכה עיקר שכינה בהחזוניה באופן
נעלה יותר מכמו שה' בתחילה הכריאה.

וממשיך בהארמור 19, דע"ש זה נקראים ישראל צבאות הוי', כמ"ש 20:
ויהי בעצם היום הזה, יצאו כל צבאות הוי' מארץ מצרים, ויש
לכאן קישור הענינים, כי מה שישאל אינם מתפעלים מהחשך
והשקר דעולם ואדרבה מתפעלים אותו לקדושה, הוא ע"י העבדה במס"ג
ולכן נקראים בשם צבאות הוי', צבאות פ' ויפ"ז, והיו גם
הקשר דשם זה (צבאות הוי') עם יציאת מצרים, וזוה"ל זה (צבאות
הוי') ניתן לישראל ביציאתם ממצרים דקרא, כי העבדה בגלות
מצרים ועד"ז בכל הגליות וכל המלכות נקרא ע"ש מצרים ע"ש שהם
מצרות ישראל 21, ויי מאכן איינג אידישקייט און אידן ויא באופן
דקב"ע ומס"ג דקרא. ונע"ז הנה ולכל בני"ה הוי' אור במלכותם 24 (גם
כשנמצאים בהושך הגלות עדיין), ויא ול בני"ה שלמה אלא בכל מקום
שהי' יותר נכנס (גם בביתו של מצרי) הוי' אור נכנס ומאיר פי מה
שבחיות ובחיות ובמנוחות וממנוחות 25, והו הוי' הכנה וינצלו את מצרים 26,
בידור כל יצאות שהי' במצרים, ולחז"ל הוי' בית הים שהיה נדרים
מביה מצרים 27, דאמת הנצרות, שלא הוי' בכריתם לברך קודם
(לפי שנוצרות אפי הוי' בהנצרות והסתר, עוד יותר מהנצרות שהי'
במנוחות של מצרים, שהנצרות ע"י האור) הנה פרעה עצמו הניאם 28
שיוכל ישראל כרדם בבית הים, והו הוי' הכנה למ"ה כמ"ש וסע
משה את ישראל ממצרים, ויאמר הוי' אל משה ואלה הוי' שהיה נדרים
מה שישאל ביציאתם ממצרים נל, בשם צבאות הוי', דצבאות הוי'
אינו שם הוואר כמו שם צבאות, שהוא שם קדוש שם הוואר שאינו
מתקיים 30, ושם זה נמצא ע"י הנביאים דקרא מש"א כ בתורה לא

16) תי"א ויקח פט, ד. 17) ראה ויק"י פי"ט, ב. ובהמשך באתי לנג
והי"ת פ"י 18) תרומה לו, פו. 19) פי"י 20) בא כי, מא. 21) כפידוש
והראשון שבהמשך פי"י, וי"ה שם ספי"א. 22) כמפורש בהמשך פי"א. 23)
בי"י פט"ז, ת. 24) בא פי"י, כג. 25) שמי"ד פי"י, ג. תחזקת בא ג. 26)
בא פי. לו. 27) מביאה בא שם פורשי בשלח פו, כב. 28) יל"ש בשלח שם
רמז ר"ת בסופו. 29) בשלח שם. 30) שנתות לה, פט"א. רמז"ס הוי' יסות שם
פי"י ת"ב, מוש"ע יו"ד פרע"י פי"ט, שו"ע אה"י ווא"ה פט"ח פ"ג.

הנחת הוי' בלתי מונג

כס"ד. ש"ס בשלח, יו"ד שבט ה'תשד"מ. הנחת הוי' בלתי מונג

באחי צניג אוחי בלתי, ומביא כ"ק מו"ח אדמו"ר בער ההילופא
בארמור, ד"ה זה שניתן על ידו ליום ההסתלקות וההילופא
של, דאיות במדלש רבה צנני צנני, ומקום שהי' עיקרי
בתחילה, ויעקר שכנה בתחונים, היתה, וע"ז ו' הענינים הנתי
רצויים נסתלקה השכינה מלמטה למעלה היתה, ונע"ז ו' הענינים הנתי
עמדו שבעה צדיקים, מהחיל מאברהם אבינו, אחד הוי' אברהם,
והורידו את השכינה מלמעלה למטה, על שבא משה שהוא השביעי, וכך
השביעי תביבין, והורידה למטה בארץ, בעזה"ז התחזק שאין תחזק
למטה ממנו, והמשכה השכינה למטה שע"ש משה, היתה בעיקר ובידוי
במעשה המשכה, כמ"ש ויעשו לי מקדש ושכנתי בהוכם, המשכה עיקר
שכינה (ושכנות) במשכן הגשמי, כ"ג או כ"ד וכל דברים הגשמיים
שמהם נעשה המשכן, בתוכו כפשוטו, וע"ז נפעל שהי' גם ושבתי
בתוכם (לשון רבים) בתוך כאו"א מישאל, כדדשת ר"ף 8.

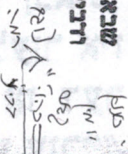
וזהו ידוע מאדו"ל עה"ס גורא עלציה על בני אדם, שו' הענינים
הבלתי רצויים (מהחיל מחסא עה"ד), והסילקי שנעשה על ידם,
הי' בכוננת תחילה, ויידה צורד עלי, בבדי שהמשכה עיקר
שכינה בתחונים הוי', ע"י העבדה לישראל, אוחי כתי, והמשכה זו
(שע"י העבדה לישראל) היא בעליל יותר מהמשכה כמו שהיא מצד
עצמה כמו שהיתה בתחילה הבריאה. והו צדיקין יקשו ארץ וישכנו
לער עק"י 10, דעבדה הצדיקים היא פהשקין ולימשיך את השכינה
(בתי) שוכן על מרום (קדוש) למטה בארץ (עלי) באופן של עני,
באופן נצחיו (מכין שהמשכה היא ע"י העבדה) דהורה ומצוה,
והורה היא נצחיות 12, הוי' ימליך לעולם ועד 13, מהחיל מהמשכה
השכינה במשכן שנעשה משה, שכל מעשי יי' משה הם נצחיים 14.

והסעם על מה שהמשכה עיקר שכינה בתחונים שע"י העבדה לישראל
היא נעלית יותר מכמו שהיתה בתחילה הבריאה הוא לסי
שהמשכה זו (שלאחרי הסילוק) היא ע"י העבדה דאחכפא
השוכה צנורא, וכאשר (תחושד) נחמד יאור, הנה ע"ז דקרא נעשה
יתרו האור. בלגמות העילוי דחשובה לגבי עבדה הצדיקים. כמארמור 15

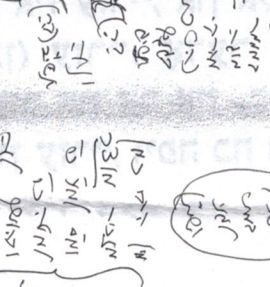
- 1) שח"ש ת, א. א. 2) שחש"ר שם, ושי"ג. 3) יחשקאל לג, כד. 4) ויק"ר
פכ"ט, יא. 5) וראה סח"ג חו"מ"ד ע' רכב. ובי"ה באחי לגי חש"מ בתחילה.
6) תרומה כה, ת. 7) י"ג - תחזקת תרומה ת. שחש"ר פ"ד, יג. חז"ב קמח,
טורש"י דרעה זקנים מבנה"ה ר"פ תרומה פ"ו - בחי שם כה, ז. כלי יקר
שם, ג. 8) של"ה סט, א. ר. א. א. שנת, א. שכו, ב. ובכ"מ. 9) תחלים לו, ט.
ת. תחזקת וישב ד. וראה תי"ת תולדות יג, א ואילך. 10) תחלים לו, כט.
11) וראה סח"ג עט"ר ע' חמו. 12) תניא רפי"ז. 13) בשלח פו, יח. 14)
סח"ג ט, א. 15) חז"ב קמח, ב. וראה תניא פכ"ז (ליד, א). לקי"ת ר"פ
שקוד, ועוד.

Handwritten notes and scribbles in the middle section, including words like "הוי'", "שכינה", and "משכה".

הוא דברק במקורו שלכן הוא בבחי' גילוי, אלא שהארור הוא בבחי' מקורי ואינו בהתכבשות, משא"כ חיות עם היוזו בחי' פנימי שבא בהתלבשות (רפי שהגילוי והדבילקות שבוחיות אינו כהגילוי והדבילקות שבארור) ומ"מ אינו משתנה, דלחיות שגם החיות הוא בבחי' גילוי, ודבילקות במקורו, לכן, הגם שהוא מתכשש בהבדל, מ"מ אינו משתנה כלפי.

וצריך להבין, ודוע שבוחיות האלקי שנובדלבים יש דוגא רביעית, בחי' שם, וכוונתו הנפש"ט (הגבא בשעתוה"א, 42) והשמות שש כל הנבדלים שבעולם, הן הן אוחיות הדבור המשלשיות מעשרה מאמרות שבוחיות, ע"י חילופים המורדת כו'. וידועה גם תורת ה"ה" 42, עה"מ"ד וכו' אשר יקרא פ' האדם נפש ח' הוא שמו, והשמות שקרא עליהם, וע"פ' מבאר שם מה שאר"ד 46, לקרות שור' וכו', 46, הן הנחיות תראה ע"י נודל חכמות ופי' שהחכמה מרובה משלכס (מלאכי השרת), כי מה שקרא האדם שמות כפי הכתמה וכו', הוא מפני שהשיג וידע השורש של כל פי' וכו'. ונבאר שם שע"ז הוא גם בנוגע שמות בני אדם (שם הפרטי ולא שם המין, אדם), ולשמו הפרטי של נא"א הוא חיות. ה"ל דהחיות האלקי שבכל הנבדלים (שע"ז ואמה מתי, אה כולקס 47) הוא בחי' שם, וצריך להבין, איך זה מתאים עם המבואר בהמשך דמאמר התלפילא, דאמה מתי, אה כולקס קאי ע"פ האור והחיות, וביחור אינו מובן, ע"פ הידוע דאור, וצ"ל חיות) ושם זה ה"ל הפכים, דאור (וכן חיות) הוא בחי' גילוי כו', משא"כ שם הוא בחי' העלים (כדלקמן בארורה), וזהו גם, מה שמובא בשעתוה"א שם, בשם האר"ל, שגם בדומם ממש, כמו אבנים וכו', יש בחי' נפש חיות רוחנית, ו"ל"י שכוונתו ב"דומם ממש" היא גם לבחי' דומם ברוחניות, דוגמה, כל הנבדלים (כמו שהם מצד שנתבארים מהותם), הם מראים ומגלים את החיות האלקי שבהם, היינו שהנבדלים עצמם אומרים (פי' דע"ג) שיש בהם חיות אלקי, וע"ד הידועה דכ"ר נברא אומר שוירה לחק"ר, אמנם, מצד ריבוי החלוקות וההסתר, יש נבדלים אלקי שבהם, ופי' זה אמר שגם בגתים מגלים (פי' דע"ג ניס) את החיות האלקי שבהם, בבחי' דומם רוחנית, ובוהמשך לזה מבאר שם, דחיות של הנבדלים, הוא השמות שקראים להם, ולשם הוא בחי' העלים, משא"כ בהמשך דהתלפילא מבאר, דמה שנומשך להויתו ורחיקות את כל הנבדלים, הוא האור אור.

החור שם זהו. ופי' צבאות ה"ל (שבוחרת) הוא פ' סמך, שהצבאות נספר דה"י 32, היינו הניצרות שקב"ע (צבאות) לוחי' שלמעלה מהטבע, ועי"ז בידרו וחינו כל הניצרות שבמצרים עזרת הארץ, גם הניצרות שהיו (תחילה) בתלביח העולם והסתר, דהנה שורש כל העצמות וההסתרים הוא משם אלקים בנימט, הטבע, היינו דמה שהוא אלקות הוא כי אלקותי, משא"כ ענין הטבע שבו הוא הטבע (מדומנו בהנימט, שפי'), מ"מ הוא שורש ומקור לטבע, והוא, מה שהוא האלקי בא ברבים צמצומים העלמות והסתרים ביותר, דזהו ענין הטבע פ' טוביע בים טוי"ב, שהוא הוא מוטבע בהחסתר והחלקים ביותר, כמבאר בהמשך (דמאמר התלפילא) פי"ג. וע"י העבודה דצבאות ה"ל, הניסטר דק"ע חחי' שלמעלה מהטבע, ע"י מוצתים ומתבדלים הניצרות שהיו בתלביח ההסתר, ומתעלים לקדושה, ונעשה דידה לז' ית' בהחזונים, בהחזונים ממש, וכפי' כ"ל אדמו"ר הקדוש 38 החזות שאין חזותו בהחזונים ממש, קמסה ממנו.

44. בארשת כ, י. ט. (45) מחמת חק"ו. (46) מחמת חק"ו. (47) ראה שעתוה"א פ"ב. (48) פרק שירת.

42. פ"א. (43) א"ה"ס פ' בארשת ד, פ"ב ואילך. לק"א פ"ב"ד. (44) בארשת כ, י. ט. (45) מחמת חק"ו. (46) מחמת חק"ו. (47) ראה שעתוה"א פ"ב. (48) פרק שירת.

31. ראה ברכות לא, ב. תו"א ר"ס בא, המשך תו"ל רפי"א. (32) תו"א שם פ. ב. (33) פודס שער כ, פ"ב, ובשי"ח שער החזיות (פס. א) - שו"ח בוחי. (34) ראה המשך תו"ל כ' פ"ב וואילך, (35) בשלה טו, ד, (36) תגי פ"י. (37) שמו"ר פ"ז, א. (38) תומ"י ס, ד, (39) ראה תגי ח"ב פ"ב (פס. סע"ב) ונהנתו שם. ודא"ר תו"ל תקיעת תו"ס"ד (קידוש לחותות). (40) ראה אמ"כ שער חק"ו פ"ב ואילך, (41) פודס"ב פ"י ואילך, ח"ג ע' אשש ואילך.

הנתות התי' בלחוי חוגגה

כ"פ' ג' וכו' (כ"ה) ומ"ל מ"ל (כ"ה)

הוא למעלה משולש האור (דהגם שענין הנקרי הוא באור דקא, דאר

הוא מעין המאור וע"י האור יכולים להשיג איכות גדולה המאור, וכמו

אור הנר, אור האבוקה אור הירח, ואור השמש, שהחיקוק שבין אור הנר

לאור האבוקה, מראה עץ המאור משא"כ בשם, שמהם אינו מושג

מאות האדם, שוריי כמה אנשים שנקראים באותו השם מ"מ אינם דומים

כך זה לזה בשלם כ"י, ויחידה מזו דגם שם המין (שמורה יומר עץ

החיות) הוא לקרות שמהו לפי שחוק"ה שבה את אדה"ר שחי,

יודע לקרות שמהו לפי שחוק"ה שבה את אדה"ר שחי, ובאם השם

הי' מאיר בגילוי כמו האור מהו יחידה החכמה כ"כ במה שתחיל, ומה

מזכה שהחורה שבשם (גם בשם המין) היא בהעלם. ועד"ז הוא

בנוגע למה שאמר אדה"ר עד גאה לקרות אדה"ר שחורה אדה"ר ע"י

בריותיו, ומה שהוצרכו ע"י בחכמתו של אדה"ר דוקא הוא ע"י

שענין זה הוא בהעלם. אלא שאפע"כ יש מעלה בשם על אור, וע"י

(עם היותו דבור במאור ומעין המאור) הוא רק הארה בלבד, משא"כ

שם) (עם היותו גברל ובהי' העלם) הוא מושלש בהעלם, ולכן הוא

ממש"ר את העלם, ולכן המתעלף ר"י, (שאין בו החמשה החיות

ונשאר בו רק העלם, וע"י שקוראין אותו בשמו יכלים להשיב את

גמטו, לפי שע"י קריאת השם ממשכילים את העלם, ויחידה מזו

מציגים, ואפי' בקריאת השמות מלכותם, וכמו ש"ר דע"י שקוראים אותם

האדם בשם חכם חסיד ממשיכים את כח החכמה והחסד שלו מתעלם

וע"ז הוא למעלה, ומה שקוראים אותו ית' בשם חכם חסיד

העצמי, וקור'ם העצמיים, ומה שקוראים אותו ית' בשם חכם חסיד

החכמה והחסד גם בהעלם, כמבואר בת"א שם, ולכן מבואר שעצמים

דקריאת שמהו מגיעה גם למעלה מ"ס הגזרות, ושאנו"כ בנוגע לשם

האדם (ראובן שמעון, שלמעלה יותר מהשם חכם חסיד), דע"י

שקוראים את האדם בשמו ממשכילים את העלם.

וע"ז מוכן, מה שהחיות האלקיות של הנבראים, הוא (גם) בבחי' שם

(כמבואר בשעתי"ה א'), אף ששם הוא בחי' העלם, כי יש מעלה

בשם שאינה באור, ודאור עם היותו מעין המאור הוא האדם,

בלבד, ומכ"ש החיות (דבחי' אור) שבכל הנבראים ונוצרים ונעשים,

דגוסף על מה שהוא רק בבחי' אור הקי, הנה מהו גופא הוא רק

האורה והאורה האורה בלבד, וזה מעציה בהחיות דבחי' שם שיה מגיע

בהעלם, ולכן שהוא בנוגע לשמו של כל דבר, (שם התיך, וגם שם

האיש) אשר יקראו לו בלשון הקודש, דהשם הוא החיות שלו, ע"ז

הוא גם בהנוגע להשמות שבפע"ז, מוכיח שכל הענינים הם בהשגחה

(64) כ"ד פ"ז, ד. 65) תמשך תפ"ב ספס"ח. 66) ויחי (בהוספות) קג. ג.

הוא בהמשך תפ"ב שם.

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

הנחת התי' בלתי מוגה

ולכ העם רואים את הקולות ואת הפערים ואת החר עשן עשן וראת העם וינעו ויעמדו מרחוק, וידעו הדיק בזה בדרושי רבוחינו נשיאנו, וגם בר"ה זה שונאמר לפני מאה שנה (בשנת תרמ"ג), דצ"ד להבין מהו ענין הקולות הפני, והלא כל הדברים שבצטו במ"ה הם דברים פשוטים כמו לא תוצא לא תענה כ"י שהם דברים פשוטים שגם אם לא נצטו עליהם ה"י מהראוי לעשותם וכמאמר"ץ (במס' עירובין 4) אצלם לא יתנה תורה היינו צמדים צניעות מחול וכו'. והנה במאמר הנ"ל של ר"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ג"ע ממשיך, דאם נאמר דמה שבצטו ע"ז הוא מפני שגדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה, מ"מ עדיין אינו מובן מהו ענין הקולות והרעש הגדול הנורא שה"י בעת מ"ה כ"י, ובפרט שהם דברים פשוטים. ועוד מדייק בהמאמר שםפ כמה שאמר ר"ץ בלקוטם שבשעה שיצא הדיבור אנכי כ"י מפי הקב"ה כא"א מישארף ה"י אומר עמי הדיבור מדבר וז"ש אנכי ה' אלקיך ה' יחיד כ"י (ועד"ז בשאר הדברות). וצ"ד להבין מהו ענין זה שהדיבור מדבר עם כא"א מישארף כ"י.

והנה בהמאמר דשנת תרמ"ד לא נמצא בנכח"ק המשך המאמר, אפי יש להבין את המשך הביאור בזה ע"פ המבואר בדרושים אחרים מבצע המאמר עצמו (כ"ק אדמו"ר ג"ע), וגם בדרושים שלפני"ז שעליהם מיוסד מאמרן. בדרושי אדמו"ר הנ"צ ואדמו"ר האמצעי ועד פדרושי אדמו"ר חוקן.

והנה נקודת הביאור בזה (בדרושי רבוחינו נשיאנו, ובפרט בדרושי בעל המאמר"ל), דענין מתן תורה ה"י המשכת העצמות בגלגל (כפי ששייך ענין הנילוי בהעצמות). וענין זה נפעל במ"ה כי במ"ה נה"י בישוף הנגידה דעליונים לא ירד לחתונתם וחחונתם לא יעלי לעליונים, ולכן נפעל אז ענין המשכת העצמות בגלגל כלל מקום. ולכן נאמר במ"ה דברים פשוטים דוקא, כי במ"ה חדרה המשכת העצמות בכל סדר החשתלשולת גם בדברים הכל פשוטים. ואדרכה, המשכת העצמות שייכת לענין המטה דוקא, במקום חתון ביותר, וכמבואר בארזכה בכ"מ, ובפרט בדרושי אדמו"ר האמצעי, שכל הגבה גבוה ביותר יורד למטה מטה ביותר. וזהו גם

- (1) יתרו כ. טו. (2) ראה לקי"ת במדבר יב. ב. ובר"ם. (3) סה"מ תרמ"ד ע' רכז. וראה גם ר"ה וכל העם תר"ץ ה', תש"ו. (4) ק. טע"ב. (5) קודשין לא. א. ובר"ם. וראה גם לקי"ת חכ"א ע' 212 ואילך והחמנו שם. (6) יתרו ומ' רסו. (7) ר"ה וכל העם תר"ח - סה"מ תר"ח ע' קסד ואילך. וראה גם סה"מ תש"ע ע' 94 ואילך. (8) ראה שמו"ר פ"ב, ג. תחומא וראו סו. (9) שער אורח ר"ה יבאו לבלש מלכות פ"ב ואילך. וראה גם ר"ה באתי לגבי תש"ט פ"ד ואילך.

פרושה, וכמו שפגנו בספרי אאמו"ר (ככ"י מקומות 67), שמדייק גם בשמות שבפ"ז, ולומר מהם ענינים חודשים והוראות בעבודת ה'. אמנם, מכיין שהחיות האלקית שבבחי' שם (שבשמות הנבואים) הוא בהעלם פני צד"ד גם לחיות דכחי' אור שהוא בגלגלי, וע"ז מתגלה גם השם, וזהו פועל שיהי' השם שלם [כמו שאני נכתב כך אני נקראם] בהנשא שלפ"ם, ביה ע"פ שישות העם שישות החורה ושלימות א"י. שונק"א בשם ארץ, לפי שרצונה לעשות רצון קונח"ס, וע"י שרצונה (לעשות) הוא, לא רק מלשון רצון אלא גם מלשון רצת, דהנה שארן היא מלכות שבבחי' העלם והסתר ולכן צדיקים פועלות דקב"ע. מ"מ הוא רץ לעשות רצון קונח' שרצים (מען קיטט) לקראת הנאולה האמיתית והשלימה ע"י משיית צדקנו בנערינו ובקנינו נו' בבנינו ובבנותינו, במחורה בימינו ממש.

- (67) ראה לקיט קי"צ אגורה ע' ריט ואילך: שלי ואילך - בונג לשמת אנשים שבלע"ז, ברישמתו ע"ד מאסד וכו' (נרשם בהחלת ספור לחור ולחגיגה) - בונג לשם העיר צאנז. (68) פסחים ג. א. (69) פירש"י ס"ס בשלח. (70) ב"ר פ"ה, ת. ה. (71) בא י. ט.